

COLUMN 14 mei 2022 - Mishandelde vrouwen en hun zelfstandige toekomst

Er worden weinig liedjes geschreven over geweld achter de voordeur. Macy Gray's 'Finally made me happy (when you walked out that door)' is dan linens eon Parel. Zeg eens eerlijk, hoeveel gezinnen kent u, met geweld achter de voordeur? En dan niet vals spelen met Lil Kleine, die de moeder van zijn kind aan haar haren de auto 'uithielp'. Hoe vaak ging het de afgelopen weken, tijdens verjaardagen, over moeilijk rondkomen? Ik vermoed dat het nooit gaat over de schulden van Henk en Ingrid. Of dat hij haar ongenadig de tyfus slaat. Of meer subtiel, de emotionele chantage en vernedering die de een of andere bijgoochem zijn huisgenoot laat ondergaan.

"Hij praatte me een schuldgevoel aan en ik deed alles om hem te pleasen". "Hij bestelde spullen op mijn naam, en verstopte de rekeningen". En na de lange adem van mooie beloften en steeds grotere leugens, begint het jarenlange slooptraject.

Niemand hangt graag zijn vuile was buiten. En over hoeveel schaamte kun je je heen zetten? Als de blauwe plekken niet meer door de tatoeages bedekt kunnen worden, begint 'als je geluk hebt' de gang naar het Blijf-van-mijn-lijfhuis. Ik bedoel dat 'geluk hebben' niet cynisch. Het is een heldendaad. Niet ontstaan uit zelfliefde, maar vanuit doodsnood. En vaak, is de geweldsspiraal daarmee nog niet ten einde. Na een time-out, gaat de bel voor de volgende ronde. Vanwege de kinderen, of omdat een spijtverhaal de gewonde ziel laafde, gaat men terug.

En dat soms drie keer of meer. Geloof me, het slachtoffer heeft niets aan uw opmerking dat men onderhand beter moet weten.

En nu word ik wel cynisch. Noem de marktwerking binnen de zorg. Zo'n time-out in zo'n opvanghuis, heeft meestal een maximum duur van zes maanden. In die tijd moet het hulptraject op poten staan. Er is een tekort aan hulpverleners, jeugdzorgmedewerkers, psychologen en nieuwe woningen. De spoken van een jarenlange giftige relatie, komen niet allemaal langs in die eerste zes maanden.

Als het fysieke herstel is ingezet, volgt de lange weg van jezelf terugvinden. Een beschadigde geest in dat geschonden lijf. Schaamte en vaak schuldgevoel naar de kinderen. Het eventuele huwelijk wordt – nu dan officieel - verder ontrafelt. Als het lukt om die scheiding op de rails te krijgen, blijkt het tekort aan rechtbankcapaciteit.

Jarenlang emotionele uitwoning, past niet in het stramien van hulpverlening met een stopwatch. Wanneer het allemaal is gelukt: boeman buiten beeld, de scheiding uitgesproken en de nieuwe school voor de kinderen, begint pas het 'echte werk'. Het overzien van het financiële slagveld, het letterlijk opmaken van de rekening. Weer op 'eigen' benen staan. Op dat moment stopt maar al te vaak de muziek. Het strijkorkest van de hulpverlening. Einde verhaal, en voor de rest van het opnieuw verkregen leven, afhankelijk van Soos en voedselbank.

Het idee van schuldhulpverlening, is afbetalen van 'je' schulden. Ons sociale vangnet, van 'geen cent te veel' zet dat nieuw verkregen leven in de wachtkamer, totdat tenminste drie jaar boete is gedaan. Korte termijn denken kortwiekt de mishandelde mens opnieuw. Studeren mag niet vanuit de bijstand.

Ik ben blij dat de gemeente Den Haag samen met 'Instituut voor Publieke Waarden' en 'Schuldenlab070' met de pilot is begonnen. Veertig vrouwen, schuldevrij en met toekomstperspectief uit de opvang laten stromen. Overigens overkomt het ook mannen.

Ik hang nog geen slingers op. Heb een vraag voor verantwoordelijk wethouder Parbhudayal. Hoeveel letterlijke ruimte krijgt Schuldenlab en het Instituut van de politiek? Hoeveel tijd is er? Wat prevaleert? Het welslagen van de pilot. Of het helpen van de zwaarst mishandelde met de hoogste schulden.

Marktwerving in de zorg heeft geleerd, dat er beperkte tijd en ruimte is binnen de hulpverlening. Als voorbeeld de jeugdzorg- kapot bezuinigd- en ingericht op basis van aanbesteding. Prestatiegericht werken. Waardoor gekozen wordt voor jongeren met de lichtste problematiek. Om moordende concurrentie voor te zijn en omdat het móet slagen, blijft zorg voor de zwaarste gevallen achterwege.

Ze verdienen die zelfstandige, schuldevrije toekomst! Waak over deze veertig vrouwen als een leeuw. Spaar hen voor eikels en bijgoochems. Spaar ze voor hobbels vanuit wetten en regels. Spaar hen voor uitwassen vanuit de politiek!